Waar zouden ze anders terecht kunnen ?"

„Aangezien ik een man met hersens ben, antwoordde ik : „In de naaste stad !" Maar Ben verklaarde mij dat de naaste stad drie en vijftig kilometer van den straatweg en vier en zeventig kilometer van den spoorweg aflag. Ze zouden voor hun kippen en eieren alleen aan vervoer meer moeten betalen, dan ze bij ons zouden kosten."

II.

„Het ontwerp zat prachtig in elkaar. Hij had 568 kippen en die legden dagelijks 150 à 200 eieren. De ongelukkige Benjamin had evenwel niet gerekend op een plotselinge verandering in den smaak van het publiek betreffende kippen en eieren. Dat kwam pas aan den dag, toen de boerderij reeds aan het werk was. Toen wenschte hij in zijn eigen belang, dat de naastbijgelegen stad wat meer naderbij gelegen had ; zijn producten naar de markt te sturen was niet rendabel, aangezien de vracht hooger was dan de marktprijs.

„Ben," zei ik tot hem, ziende hoe de zaken stonden, „je hebt met je kippen een bok geschoten. Deze affaire brengt ons niets dan verlies, 't is om er kippenvel van te krijgen."

„Ik zag zijn erfdeel en het mijne niets doen dan rondtippelen en eten. Dat de menschen niet voldeden aan onze verwachtingen en niet voortgingen met eieren te eten bij hun ontbijt en kippen bij hun middagmaal, was niet Bens schuld. Hij had het plan geniaal genoeg opgezet. Ongelukkig voor ons zaten we nu in de kippenzaak en ik zag geen middel om er uit te komen.

„Er zat niets anders op dan de kippen en de eieren zelf op te eten. Aldus besloten ging ik op een dag naar de boerderij en zocht de kip uit die ik voor mijn middagmaal bestemd had, daarna ging ik naar Ben, om hem een weinig op te monteren, toen hij plotseling aan mij vroeg :

„Waar is je diamant gebleven ?"

„Hij wees naar mijn hand en toen ik de aanwijzing volgde, werd ik zoo wit als krijt : een prachtige diamant, een erfstuk, dat vijfhonderd gulden waard was, was uit zijn zetting verdwenen.

„Hij is weg !" riep ik uit. „Verloren."

„Daar straks had je hem nog," zei Ben. „Ik zag hem toen je het erf op kwam."

„We gingen beiden aan 't zoeken. We zochten urenlang iederen duim gronds af, maar de ring werd niet gevonden. Daar schoot me opeens wat te binnen : Misschien — had een der kippen hem opgepikt. Ik zei het tegen Ben en deze knikte.

„Dan ga ik mijn helft slachten," zei ik. „Ik moet mijn diamant terughebben."

„Maar nu voor 't eerst van zijn leven stemde Ben niet met mij in. Wat was mijn helft ? Dat zou hij wel eens willen weten. En als ik er niet in slaagde om den steen te vinden in mijn helft, was hij dan verplicht om zijn helft te slachten ? Hij dacht er niet aan ! Bovendien hij was er nog zoo zeker niet van dat de steen was opgegeten.

„Hoe 't zij we konden niet tot een vergelijk komen.

„Iedere kip die ik als behoorende tot mijn helft afzonderde, eischte hij voor zich zelf op. Geen veer kon ik krijgen. Nu noodigde ik hem uit, dat hij zijn helft zou uitkiezen en mij de rest laten, maar ook dat weigerde hij.

„Toen geen overreding hielp, dreigde ik naar de politie te gaan, maar ook mijn dreigement bleef zonder succes en toen besloot ik te handelen. Ik vertelde dus den commissaris het geval en verzocht hem natuurlijk geheimhouding, want ik wilde niet dat mijn verlies aan de groote klok kwam. De commissaris lachte slechts en den volgenden dag hadden tal van politiemannen trek in een kippetje. — „Ben," zei ik, „als je 't waagt om een van deze kippen te verkoopen, dan zal ik . . . ."

„Wel, jouw klacht is in behandeling," antwoordde hij. „Ik verkoop alleen mijn kippen. 't Is een bof en daar profiteer ik van." En hij lachte.

„Maar wat is jouw helft ?" vroeg ik.

„Hij toonde ze mij en ik bemerkte dat hij de grootste en beste had uitgekozen en het uitschot voor mij gelaten had.

III.

„Wel, met een obstinaat man is niet te praten. Het was duidelijk dat Ben zou verkoopen en even duidelijk dat het volk wilde koopen in de hoop den diamant te vinden.

„Wel is waar, mocht degene die den diamant vond den steen niet houden, want de kippen werden verkocht als kip-pen en niet als diamantringen, maar hoe kwam ik te weten of de diamant gevonden was ? Zou de vinder 't bekendmaken of hem terugbrengen, omdat hij zwaar op zijn geweten lag ?

„Enfin, iets moest worden gedaan om mijn diamant terug te krijgen, en daarom liet ik circulaires drukken, waarin ik honderd gulden uitloofde aan dengene, die mijn diamant vond en terugbracht. In alle omringende dorpen liet ik deze circulaires verspreiden en dat had ten gevolge dat er een ware stortvloed van koopers kwam opdagen.

„Ben danste van blijdschap en binnen drie dagen had hij zijn helft verkocht tegen een daalder het stuk, wat hem een winst van driehonderd gulden opleverde.

„En geen mensch had nog den diamant gevonden."

„Nou," zei Ben, „zou ik jou aanraden je onschuldige dieren te slachten."

„„Ben !" antwoordde ik, „„je bent 'n genie op financieel gebied. Ik niet. Maar als jouw helft verkocht is en de diamant nog steeds niet gevonden, dan is het zeker dat mijn erfdeel in waarde gerezen is. Het is als een loterij en ieder lot dat met een niet getrokken wordt, verhoogt de waarde der overblijvende loten.""

„De prijzen van mijn kippen gingen snel omhoog. Tot vijf gulden steeg de prijs, maar de kostbare steen kwam niet te voorschijn.

„Er waren nog vier en tachtig kippen over. Ik liet dit alom bekend maken. Te gelijk verhoogde ik de belooning tot tweehonderd gulden. Dit deed den verminderden kooplust weer aanwakkeren. Vijftig kippen gingen vlot weg tegen den prijs van een tientje.

„Om kort te gaan, ik zal niet uitwijden over de tooneelen die er voorvielen om de laatste kippen machtig te worden. Toen er nog tien over waren, steeg de prijs even snel als de voorraad verminderde en ging met sprongen de hoogte in. *f* 15 . . . . *f* 20 . . . . *f* 25 . . . . Het leek de beurs wel.

„Je kunt me gelooven of niet, maar zelfs toen de laatste kip aan de beurt kwam, was de diamant nog niet gevonden. Nu bood ik ook deze laatste te koop aan.

„Ondertusschen was er onder de koopers twijfel gerezen aan de waarheid van het verhaal dat een van de kippen den diamant had ingeslikt. Ik had dit evenwel nooit beweerd ; alleen mijn vermoeden te kennen gegeven aan de mogelijkheid.

„Ik bood dan de laatste kip aan ongeveer tweehonderd omstanders aan. Ik speelde open kaart ! Ik zei dat in deze kip misschien de diamant zat, misschien niet.

„Het was nu een algemeen bieden, tot de kip eindelijk het eigendom werd van een boer uit ons dorp voor den prijs van honderd en tien gulden. Vond hij dus den diamant dan had hij negentig gulden verdiend. Nu bood ik hem mijn recht op den diamant aan voor het luttele bedrag van veertig gulden en dat nam hij aan. Zoodat de laatste kip voor honderdvijftig gulden wegging. Hij stelde de algemeene nieuwsgierigheid van het publiek niet tevreden door de kip dadelijk te dooden, maar nam ze mee naar huis. En — hier is de steen !"

Teunis hield een vinger omhoog, waaraan de diamant schitterde.

„Dat is het eind van de kippen-affaire," zij hij. „Ben noemt het een sippe affaire."

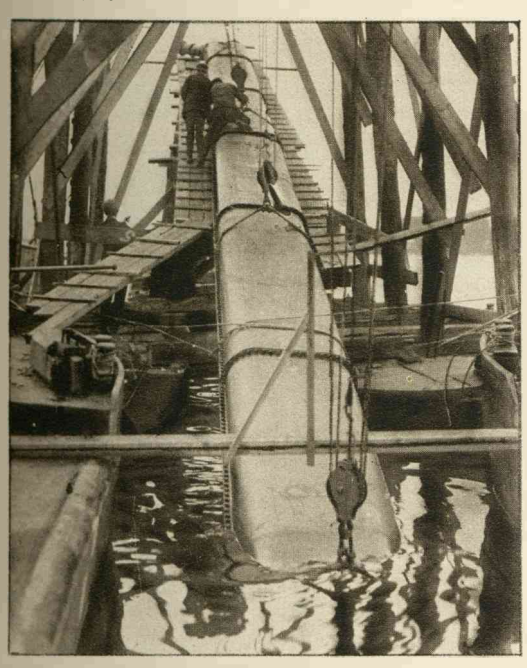
„En de boer ?" vroeg een der toehoorders.

„Die noemt het allebei," zei Teunis met een fijn lachje.

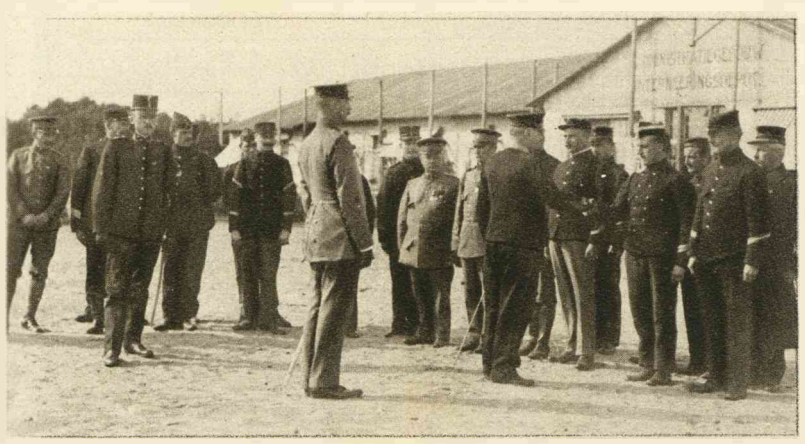
EEN GEDENKWAARDIG FEIT.

Voor eenige dagen bestond het R.-K. Doofstommeninstituut te St.-Michielsgestel 75 jaar. Naar aanleiding van dit gedenkwaardig jubileum heeft het bestuur van de inrichting den verpleegden een genoeglijk feest bereid en is er een standbeeld onthuld van den stichter en eersten directeur, den Zeer Eerw. heer Martinus van Beek. — Hierboven een foto van het standbeeld. (*V.F.B.*)

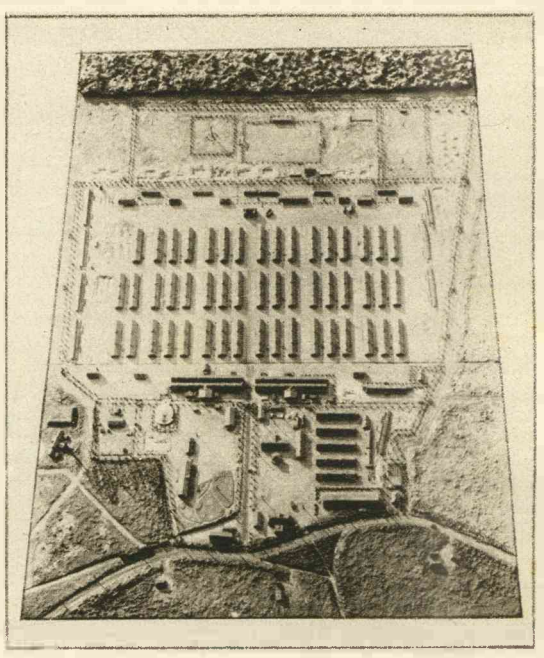
EEN GROOTSCH WERK.

Het leggen van de groote zinkers in het Noordzee-kanaal ten behoeve der nieuwe gas- en waterleidingen te Velsen. Voor dit enorme werk, dat de aandacht trok van alle deskundigen, werd de scheepvaart in het Noordzee-kanaal slechts 12 uur stop gezet. (*V.F.B.*)

HET AFSCHEID VAN GENERAAL LOKE.

Woensdag 18 Augustus heeft Generaal Loke, commandant van het interneeringsdepot voor Belgen te Harderwijk, afscheid genomen van de verschillende afdeelings-oversten van het depot. Generaal Loke, die zich bij de geïnterneerden zeer bemind heeft weten te maken, heeft op eigen verzoek eervol ontslag gekregen.

HULDEBLIJK GENERAAL LOKE.

Door een der geïnterneerde Belgen, den heer Michaut, architect te Wetteren, werd een maquette vervaardigd naar den plattegrond van het interneeringskamp te Harderwijk, die generaal Loke aangeboden werd door de geïnterneerden als stoffelijke blijk van hun leedwezen over het vertrek van den generaal.

HET VERTREK VAN GENERAAL LOKE.

Groep van officieren in het Interneeringsdepot te Harderwijk, genomen naar aanleiding van het vertrek van generaal Loke (1). 2. Generaal Jonkheer L. D. C. de Lannoy, adjudant in buitengewonen dienst van H. M. de Koningin, die generaal Loke als commandant van het depot opgevolgd is. 3. Luit.-Kolonel De Boey. 4. Majoor E. van Bevervoorde (hoofdoff. Roode-Kruiszaken). 5. Majoor Smits. 6. Kapitein-adjudant Brusse. (*foto's Du Houx*).